

Konvencija o transferu osuđenih lica

(ETS br. 112)

1. Izveštaj sa komentarima i objašnjenjima

1. Konvencija o transferu osuđenih lica, koju je u okviru Saveta Evrope na osnovu zadatka dobijenog od Evropskog komiteta za probleme kriminala (CDPC) izradio komitet vladinih eksperata, otvorena je za potpisivanje 21. marta 1983. godine.

2. Tekst ovog izveštaja sa komentarima i objašnjenjima, koji je sačinjen na osnovu diskusija vođenih u tom komitetu i predočen Komitetu ministara Saveta Evrope, ne predstavlja instrument koji pruža autoritativno tumačenja teksta Konvencije, iako može olakšati razumevanje odredaba Konvencije.

2. Uvod

1. Na svojoj 11. konferenciji (Kopenhagen, 21. i 22. jun 1978), evropski ministri pravde razmatrali su probleme koji iskrsavaju zbog zatvorenika koji su strani državljani, uključujući tu i pitanje utvrđivanja postupka za njihov transfer, kako bi kaznu mogli da izdržavaju u matičnoj zemlji. Ta diskusija je dovela do usvajanja Rezolucije br. 1, kojom se Komitet ministara Saveta Evrope poziva da zatraži od Evropskog komiteta za krivične probleme (CDPC) da, između ostalog, "razmotri mogućnost izrade jednog modela sporazuma koji bi obezbedio jednostavni postupak za transfer zatvorenika i mogao bi da se koristi u odnosima među zemljama-članicama ili između zemalja-članica, s jedne, i nečlanica, s druge strane".

2. U skladu s tom inicijativom, CDPC je na svom 28. plenarnom zasedanju u martu 1979. godine predložio formiranje Specijalnog komiteta eksperata za pitanje stranaca u zatvorima; Komitet ministara je to odobrio na 306. sastanku zamenika ministara u junu 1979.

3. Glavni zadaci Specijalnog komiteta obuhvatali su izučavanje problema u vezi sa postupanjem prema strancima u zatvorima i razmatranje mogućnosti izrade jednog modela sporazuma koji bi obezbedio jednostavni postupak za transfer zatvorenika-stranaca. Kada je reč o ovom drugom aspektu, CDPC je (na svom 29. plenarnom zasedanju u martu 1980) ovlastio Specijalni komitet, na njegov zahtev, da pripremi nacrt multilateralne konvencije umesto nacrtu modela sporazuma, pod uslovom da ne bude u koliziji sa odredbama postojećih evropskih konvencija.

4. U sastav Specijalnog komiteta ušli su eksperti iz 15 zemalja-članica Saveta Evrope: Austrija, Belgija, Danska, Francuska, Savezna Republika Nemačka, Grčka, Italija, Luksemburg, Holandija, Portugalija, Španija, Švedska, Švajcarska, Turska, Ujedinjeno Kraljevstvo. Kanada i Sjedinjene Američke Države, kao i Sekretarijat Komonvelta i Međunarodna fondacija za krivično pravo i kaznene zavode bili su zastupljeni na nivou posmatrača. G. J. J. Tulkens (Holandija) izabran je za predsednika Specijalnog komiteta. Direktor za pravna pitanja Saveta Evrope obezbedio je sekretarijat neophodan za rad Specijalnog komiteta.

5. Nacrt Konvencije o transferu osuđenih lica pripremljen je tokom prvih pet sastanaka Specijalnog komiteta koji su održani u periodu od 3. do 5. oktobra 1979, 4. do 6. marta 1980, 7. do 10. oktobra 1980, 1. do 4. juna 1981. i 1. do 4. decembra 1981. (taj poslednji bio je prošireni sastanak na koji su bili pozvani eksperti iz svih zemalja-članica). Pored toga, grupa za izradu nacrtu dokumenta zasedala je od 7. do 9. oktobra 1980. (tokom trećeg sastanka Specijalnog komiteta) i od 24. do 26. novembra 1980.

6. CDPC je privedo kraju rad na izradi nacrtu konvencije na svom 31. plenarnom zasjedanju održanom u maju 1982. godine, a onda dostavio taj nacrt Komitetu ministara.

7. Na 350. sastanku zamenika ministara održanom u septembru 1982. godine, Komitet ministara usvojio je tekst konvencije. Na svom 354. sastanku održanom u decembru 1982. godine, zamenici ministara su odlučili da ga otvore za potpisivanje 21. marta 1983. godine.

3. Opšte napomene

8. Svrha ove Konvencije jeste da se olakša transfer zatvorenika-stranaca u njihove matične zemlje tako što će se obezbediti jedna procedura koja je koliko jednostavna, toliko i ekspeditivna. U tom smislu, namera tvoraca Konvencije jeste da ona bude komplementarna Evropskoj konvenciji o međunarodnom važenju krivičnih presuda od 28. maja 1970. godine koja, međutim, iako omogućuje transfer zatvorenika, ipak ima dva bitna nedostatka: tu Konvenciju je, dosad, ratifikovao samo mali broj zemalja-članica, a postupak koji ona predviđa ne može se primeniti tako da stvarno obezbedi brzi ransfer zatvorenika-stranaca.

U nastojanju da se prevaziđe ta na kraju pomenuta teškoća, zbog neminovnih administrativnih složenosti jednog instrumenta koji je do te mere sveobuhvatan i podroban koliko je to Evropska konvencija o međunarodnom važenju krivičnih presuda, Konvencija o transferu osuđenih lica teži da obezbedi jednostavan, brz i fleksibilan mehanizam za repatrijaciju zatvorenika.

9. Omogućujući transfer stranih zatvorenika, Konvencija uzima u obzir moderne tendencije u krivičnoj i kaznoj politici. U Evropi su poboljšana sredstva saobraćaja i komunikacije omogućila veću mobilnost ljudi, a jedna od posledica toga je i povećana internacionalizacija kriminala. Budući da kaznena politika najveći naglasak stavlja na socijalnu rehabilitaciju počinitelaca, od suštinskog značaja može biti to da kazna koja je izrečena počiniocu bude izvršena u njegovoj matičnoj zemlji, a ne u zemlji u kojoj je krivično delo počinjeno i u kojoj je presuda doneta. Ta politika ima i humanitarne razloge: teškoće u komunikaciji zbog neznanja jezika, otuđenost od lokalne kulture i običaja i odsustvo kontakata sa rodbinom mogu pogubno uticati na zatvorenika koji je stranac. S tih razloga, repatrijacija osuđenih lica može biti u najboljem interesu samih zatvorenika kao i vlada o kojima je reč.

10. Ova Konvencija se u četiri aspekta razlikuje od Evropske konvencije o međunarodnom važenju krivičnih presuda:

- Kada je reč o omogućavanju brzog transfera zatvorenika stranaca, Konvencija obezbeđuje pojednostavljeni postupak koji će, u praktičnoj primeni, verovatno biti manje glomazan i nezgrapan nego što je to slučaj sa postupkom koji predviđa Evropska konvencija o međunarodnom važenju krivičnih presuda.
- Transfer zatvorenika može da zahteva ne samo država u kojoj je kazna izrečena (u daljem tekstu: država izricanja kazne) nego i državu čiji je državljanin osuđeno lice (u daljem tekstu: država izdržavanja kazne), čime se omogućuje ovoj drugoj državi da traži repatrijaciju svojih državljana.
- Transfer zavisi od saglasnosti osuđenog lica.
- Konvencija se ograničava na to da pruži procesni okvir transfera. Ona ne sadrži obavezu visokih strana ugovornica da udovolje zahtevu za transfer; s tog razloga, nije bilo potrebno da se navode bilo kakvi osnovi za odbijanje, niti da se traži od zemlje kojoj je upućen zahtev za transfer da navede razloge zbog kojih je odbila da izađe u susret tom zahtevu.

11. Za razliku od ostalih konvencija koje se odnose na međunarodnu saradnju u krivičnim stvarima a izrađene su u okviru Saveta Evrope, Konvencija o transferu osuđenih lica u svome

nazivu nema reč "evropska". To odražava stav autora nacрта da bi ovaj instrument trebalo da bude otvoren i za potpisivanje vanevropskih demokratskih država. Dve takve države - Kanada i Sjedinjene Američke Države - bile su, u suštini, zastupljene i u Specijalnom komitetu na nivou posmatrača i aktivno su učestvovalе u elaboraciji teksta.

4. Komentari članova Konvencije

Član 1 - Definicije

12. Član 1 definiše četiri izraza suštinski značajna za mehanizam transfera koji je predviđen ovom Konvencijom.

13. Definicija "kazne" jasno stavlja do znanja da se Konvencija odnosi samo na kaznu ili meru lišavanja slobode, i to samo u meri u kojoj je to lišenje slobode izrečeno, bez obzira na to da li lice o kome je reč već izdržava kaznu ili ne.

14. Iz definicije "presude" pod tačkom *b* sledi da se Konvencija odnosi samo na kaznu koju je izrekao Sud.

15. Dve države koje su uključene u transfer osuđenog lica definišu se kao "država izricanja kazne" i "država izdržavanja kazne" u tačkama *c* i *d*.

Član 2 - Opšta načela

16. Stav 1 sadrži opšti princip prema kome se upravlja primena Konvencije. Ova formulacija je inspirisana članom 1 stav 1 Evropske konvencije o uzajamnoj pomoći u krivičnim stvarima. Pominjanje "najtešnjeg međusobnog saradivanja između sebe na pitanjima vezanim za transfer osuđenih lica" treba da naglasi racionalnu potku cele Konvencije: poželjno je da se presude izvršavaju (kazne izdržavaju) u matičnoj zemlji lica o kome je reč.

17. Stav 2 odnosi se na mogućnost koju ima država izricanja kazne, u skladu s odredbama ove Konvencije, da osuđeno lice prebaci na teritoriju neke druge visoke strane ugovornice radi izdržavanja kazne. Ta druga država, to jest "država izdržavanja kazne" jeste, shodno članu 3 stav 1 tačka *a* upravo država čiji je državljanin osuđeno lice.

Iako osuđeno lice ne mora formalno da podnese zahtev za svoj transfer (videti stav 3), ono može izraziti želju za to da bude transferisano u skladu sa Konvencijom, a to može učiniti tako što će se obratiti ili državi izricanja kazne, ili državi izdržavanja kazne.

18. U skladu sa paragrafom 3, transfer može zatražiti bilo država izricanja kazne, bilo država izdržavanja kazne. Ta odredba označava važno odstupanje od pravila sadržanog u Evropskoj konvenciji o međunarodnom važenju krivičnih presuda, po kome je samo država izricanja kazne vlasna da podnese takav zahtev. Ovim se priznaje interes koji matična zemlja zatvorenika može imati u pogledu njegove repatrijacije iz razloga kulturnih, verskih, porodičnih i drugih socijalnih veza.

Član 3 - Uslovi transfera

19. U prvom stavu člana 3 pobrojano je šest uslova koji moraju biti ispunjeni da bi moglo doći do transfera na osnovu ove Konvencije.

20. Prvi uslov jeste da lice koje treba da bude transferisano bude državljanin države izdržavanja kazne. U nastojanju da primena Konvencije bude što je moguće jednostavnija, pisci teksta su se opredelili za to da u dokumentu pomenu državljanstvo, a ne neka druga svojstva koja bi, tokom

praktične primene, mogla otvoriti probleme tumačenja; to bi se, na primer, dogodilo da su upotrebljeni izrazi kao što je "lice koje ima prebivalište u toj drugoj državi" ili "država porekla", koji su inače upotrebljeni u članu 5 Evropske konvencije o međunarodnom važenju krivičnih presuda.

Nije nužno da lice o kome je reč bude državljanin samo države izdržavanja kazne. Visoke strane ugovornice mogu da odluče da Konvenciju primenjuju, kada je to primereno, i u slučajevima dvojnog ili višestrukog državljanstva, čak i onda kada je drugo državljanstvo (ili jedno od drugih državljanstava) zapravo državljanstvo države izricanja kazne. Treba, međutim, napomenuti da čak i onda kada su ispunjeni svi uslovi za transfer, država od koje se transfer traži ima punu slobodu da se saglasi ili ne saglasi sa zahtevanim transferom. Država izricanja kazne je, s tih razloga, slobodna da odbije traženi transfer ako se on odnosi na nekoga ko je njen državljanin.

Stav 1 tačka *a* treba čitati u vezi sa stavom 4 koji visokim stranama ugovornicama daje mogućnost da, svojom izjavom, same definišu termin "državljanin".

Ta mogućnost, koja odgovara onome što je obezbeđeno članom 6 stav 1 tačka *b* Evropske konvencije o ekstradiciji, treba da bude tumačena u širem smislu: odredba ima za cilj da visokim stranama ugovornicama omogući da prošire primenu Konvencije na druga lica, a ne samo na "državljanke" u najstrožem smislu zakonskih propisa o državljanstvu, kao što su, na primer, apatridi ili državljani drugih zemalja koji su stekli korene u datoj zemlji zahvaljujući tome što su u njoj stalno nastanjeni.

21. Drugi uslov *b* jeste da presuda mora biti pravosnažna i izvršna, na primer, zato što su svi raspoloživi pravni lekovi iscrpljeni, ili zbog toga što je istekao rok za podnošenje pravnog leka a da u tom roku stranke nisu pribegle određenom pravnom leku. To ne isključuje mogućnost da se docnije revidira presuda u svetlosti novih dokaza, kako je to predviđeno članom 13.

22. Treći uslov sadržan u tački *c* odnosi se na preostali deo kazne koju osuđeno lice treba da izdrži. Da bi Konvencija mogla da se primeni, kazna mora biti u trajanju od najmanje šest meseci od dana kada je primljen zahtev za njegov transfer, ili u neograničenom trajanju.

Dva su razloga zbog kojih je ovo uvršteno u uslov: prvi razlog jeste to što je Konvencija zamišljena kao instrument koji treba da unapredi socijalnu rehabilitaciju počinioca, a tom cilju se obično može težiti i on se može ostvariti samo onda kada je dužina kazne koju osuđeno lice još treba da izdrži dovoljno velika. Drugi razlog jeste rentabilnost samog sistema; transfer zatvorenika je skup te s tih razloga znatni troškovi koje države o kojima je reč snose prilikom transfera moraju biti srazmerni svrsi čijem se ostvarenju teži, što isključuje mogućnost pokretanja transfera ukoliko zatvorenik treba da odsluži sasvim kratku kaznu.

Međutim, u izuzetnim slučajevima, visoke strane ugovornice mogu - primenjujući stav 2 - da pristanu na transfer čak i ako je preostali deo kazne koju osuđeno lice treba da izdrži kraći od onoga koji je, kao opšte pravilo, naveden u stavu 1 tačka *c*. Smatralo se da je korisno uvesti ovaj element fleksibilnosti, kako bi se obuhvatili slučajevi u kojima ne važe u potpunosti dva prethodno navedena razloga; na primer, ako je reč o slučaju gde su izgledi za rehabilitaciju povoljni, uprkos tome što je kazna kraća od šest meseci, ili gde se transfer može obaviti ekspeditivno i uz mali trošak, na primer, između susednih država.

23. Četvrti uslov *d* jeste onaj koji kaže da osuđeno lice o kome je reč mora dati svoj pristanak na transfer. Taj zahtev, koji inače nije sadržan u Evropskoj konvenciji o međunarodnom važenju krivičnih presuda, predstavlja jedan od osnovnih elemenata mehanizma transfera uspostavljenog ovom Konvencijom. On proističe iz činjenice da je osnovna svrha ove Konvencije da olakša rehabilitaciju počinitelja: ako bi se zatvorenik transferisao bez sopstvenog pristanka, to bi, sa stanovišta rehabilitacije, bilo kontraproduktivno.

Tu odredbu treba čitati u vezi sa članom 7, koji sadrži pravila o načinu na koji se saglasnost daje i o mogućnosti države izdržavanja kazne da proveri da li je saglasnost data u skladu sa uslovima koji su propisani u tom članu.

Pristanak na transfer treba da dâ pravni zastupnik osuđenog lica u slučajevima kada jedna od država smatra da je to neophodno s obzirom na godine starosti ili fizičko ili mentalno stanje osuđenika. Pominjanje "predstavnik" ne znači da taj predstavnik nužno mora biti pravnik po obrazovanju; to se odnosi na svako lice koje je po zakonu propisno ovlašćeno da zastupa osuđenika, na primer, na roditelja ili nekoga koga je nadležni organ posebno za to ovlastio.

24. Peti uslov pod tačkom *e* ima za cilj da obezbedi poštovanje načela dvostruke krivične odgovornosti.

Taj uslov je ispunjen ako bi delo povodom koga je izrečena presuda u državi izricanja bilo kažnjivo i kada bi bilo počinjeno u državi izdržavanja kazne, i ako bi licu koje to delo počini, shodno zakonu države izvršenja, zbog toga bila izrečena kazna.

Da bi uslov dvostruke krivične odgovornosti bio ispunjen nije nužno da kvalifikacija tog krivičnog dela u zakonu države izdržavanja kazne bude potpuno istovetna kao u zakonu države izricanja kazne. Mogu postojati razlike u formulacijama i u zakonskoj klasifikaciji. Osnovna ideja ovde je u tome da suštinski elementi bića krivičnog dela budu uporedivi prema zakonima obeju država.

25. Šesti uslov, pod tačkom *f* potvrđuje osnovno načelo Konvencije da je za transfer neophodan dogovor dveju država - države izricanja i države izdržavanja kazne.

26. Stav 3 treba sagledati u vezi sa članom 9 koji državi izdržavanja kazne pruža mogućnost izbora između dvaju postupaka izdržavanja kazne: ona može bilo odmah da nastavi sa izdržavanjem kazne, ili da preobrati odluku, odnosno zameni sankciju. Ukoliko se to od nje zahteva (država izdržavanja) mora obavestiti državu izricanja kazne o tome koji će naznačeni postupak ona slediti (član 9, stav 2). Prema tome, opšte je pravilo da država izdržavanja kazne može odabrati jedan od dvaju postupaka izdržavanja kazne u svakom pojedinačnom slučaju.

Ako, međutim, jedna visoka strana ugovornica želi da, načelno gledano, isključi mogućnost primene jednog od tih dvaju postupaka, ona to može učiniti na osnovu odredaba sadržanih u stavu 3: upućivanjem izjave o tome da namerava da isključi primenu bilo postupka "nastavljanja sa izdržavanjem kazne", bilo postupka "izmene" odnosno zamene kazne u odnosima sa drugim visokim stranama ugovornicama. Budući da se izjava data na osnovu stava 3 primenjuje "u odnosima sa drugim državama", ona omogućuje državi koja da takvu izjavu da isključi primenu jednog od postupaka izvršenja ne samo u situaciji u kojoj je ona država izdržavanja kazne, već i u situaciji u kojoj je ona država izricanja kazne; u potonjem slučaju ta izjava bi za posledicu imala to da saglasnost te države sa zahtevanim transferom bude uslovljena time da država izdržavanja kazne ne primeni postupak koji je datom izjavom isključen.

Član 4. - Obaveza dostavljanja informacija

27. Član 4 odnosi se na prenos raznih elemenata informacija koji treba da budu dostavljeni tokom postupka transfera osuđenom licu, državi izdržavanja kazne i državi izricanja presude. Ova odredba se odnosi na tri različite faze tog postupka: stav 1 tiče se informacija koje država izricanja kazne dostavlja osuđenom licu a koje se odnose na suštinu Konvencije; stavovi od 2 do 4 odnose se na informacije između dveju država o kojima je reč pošto je osuđeno lice već izrazilo želju da bude prebačeno; stav 5 odnosi se na informacije koje treba dati osuđenom licu u vezi sa preduzetim merama ili donetim odlukama koje se tiču mogućeg transfera.

28. Shodno stavu 1, svako osuđeno lice koje može biti transferisano po osnovu ove Konvencije država izricanja kazne mora upoznati sa sadržinom Konvencije. To se radi da bi osuđeno lice bilo upoznato sa mogućnostima transfera koje Konvencija nudi i sa pravnim posledicama koje će

imati transfer u matičnu zemlju. Te informacije će mu omogućiti da odluči da li želi da izrazi želju da bude transferisano. Treba, međutim, naglasiti da osuđeno lice ne može samo podneti zvanični zahtev za transfer; iz člana 2 stav 3 proističe da transfer može da traži samo država izricanja kazne ili država izdržavanja kazne.

Informacije koje se dostavljaju osuđenom licu moraju biti na jeziku koji to lice razume.

29. Stavovi 2 i 3 primenjuju se onda kada je osuđeno lice izrazilo želju državi izricanja kazne da bude prebačeno na osnovu ove Konvencije. U tom slučaju, država izricanja kazne obaveštava državu čiji je državljanin osuđeno lice da je to lice izrazilo želju da bude transferisano. Ta informacija mora biti dostavljena što je pre praktično moguće, pošto presuda postane pravosnažna i izvršna, i ona mora sadržati sve elemente pobrojane u stavu 3.

30. Osnovna svrha dostavljanja ovih informacija vlastima (uključujući tu i konzularne vlasti) matične zemlje osuđenog lica jeste da se omogući da država odluči da li želi da zatraži transfer, s tim što se pretpostavlja da će, po pravilu, matična zemlja osuđenog lica pokrenuti inicijativu da njen državljanin bude repatriran.

31. Ako je osuđeno lice svoju želju za transfer izrazilo državi čiji je državljanin, a ne državi izricanja presude, onda se primenjuje stav 4: u tom slučaju, država izricanja kazne će dostaviti sve informacije sadržane u prethodnom stavu 3 tek pošto dobije izričiti zahtev države čiji je državljanin osuđeno lice.

32. Shodno stavu 5, osuđeno lice koje je izrazilo želju za transfer mora biti obaveštavano, i to pismenim putem, o svim koracima koji se jedan za drugim preduzimaju u njegovom slučaju. To lice, na primer, mora biti obavešteno o tome da li su informacije iz stava 3 dostavljene njegovoj matičnoj zemlji, da li je podnet zahtev za transfer i koja ga je država podnela, kao i o tome da li je doneta odluka u vezi s tim zahtevom.

Član 5 - Zahtevi i odgovori

33. Ovim članom preciziraju se oblik i kanali dostavljanja koji se moraju koristiti kada je reč o zahtevima za transfer i odgovorima na te zahteve.

34. Zahtevi i odgovori moraju biti dostavljeni u pismenom obliku (stav 1). Oni u načelu moraju biti dostavljeni u komunikaciji između nadležnih ministarstava pravde (stav 2), ali visoke strane ugovornice mogu izjaviti da nameravaju da koriste druge veze, na primer, diplomatske kanale (stav 3).

35. U skladu sa ciljem Konvencije da obezbedi postupak za brzi transfer osuđenih lica, stav 4 nalaže da država kojoj je zahtev za transfer upućen što pre (promptno) obavesti državu molilju o tome da li prihvata zahtev za transfer.

Član 6 - Dokazni materijal

36. Član 6 propisuje dokazni materijal koji država izdržavanja kazne mora dostaviti državi izricanja kazne, na njen zahtev (stav 1), kao i koji dokazni materijal mora država izricanja kazne dostaviti državi izdržavanja kazne (stav 2). Taj dokazni materijal mora biti dostavljen pre no što se transfer realizuje. Kada je reč o dokaznom materijalu koji treba da dostavi država izricanja kazne, on može biti dostavljen državi izdržavanja kazne ili zajedno sa zahtevom za transfer, ili kasnije; dokazni materijal ne treba dostavljati u slučaju da je jedna ili druga država već naznačila da neće pristati na transfer.

37. Pored toga, stav 3 propisuje da jedna ili druga država mogu da zatraže da dobiju bilo koji od dokumenata ili izjava iz stavova 1 i 2 pre podnošenja zahteva za transfer ili donošenja odluke o prihvatanju ili odbijanju traženog transfera. Ova odredba je sročena u nameri da se izbegne

pokretanje postupka transfera onda kada postoje sumnje u to da li su ispunjeni svi uslovi za transfer. Tako, na primer, država izricanja kazne može poželeti da unapred utvrdi - što znači pre no što podnese zahtev za transfer ili pre no što pristane na traženi transfer - da li je osuđeno lice državljanin države izdržavanja kazne, ili pak država izdržavanja kazne može poželeti da unapred utvrdi da li je osuđeno lice saglasno s tim da bude transferisano.

Član 7 - Saglasnost i provera

38. Saglasnost osuđenog lica na transfer jedan je od osnovnih elemenata mehanizma transfera koji je ustanovljen ovom Konvencijom. S tih razloga smatralo se da je neophodno uvesti obavezu za državu izricanja kazne da obezbedi da saglasnost bude data dobrovoljno i da lice koje je daje bude u potpunosti svesno zakonskih posledica koje iz toga proizlaze, kao i da se državi izdržavanja kazne omogući da proveru da je saglasnost data pod navedenim uslovima.

39. U skladu sa stavom 2, država izdržavanja kazne ima pravo na tu proveru posredstvom konzula ili nekog drugog funkiconera koji je određen u dogovoru između države izdržavanja kazne i država izricanja kazne.

40. Budući da se Konvencija zasniva na načelu po kome je za izvršenje kazne u zemlji izdržavanja kazne neophodna prethodna saglasnost osuđenog lica, smatralo se da nije neophodno da se propiše pravilo specijalnosti u tom smislu da lice koje je transferisano po osnovu ove Konvencije radi izdržavanja kazne ne može biti suđeno ili osuđeno ili lišeno slobode zbog nekog drugog krivičnog dela, sem onoga na koje se odnosi izvršenje kazne radi kojeg je transfer realizovan. Druge konvencije koje sadrže ove pravilo specijalnosti kao što ga, na primer, sadrži Evropska konvencija o ekstradiciji u svom članu 14 ili Evropska konvencija o međunarodnom važenju krivičnih presuda u svome članu 9, ne zahtevaju saglasnost lica o kome je reč, te je u tim slučajevima potrebno pravilo specijalnosti, kao neophodna mera zaštite za to lice.

Odsustvo pravila specijalnosti trebalo bi da bude uvršteno u informacije o sadržini Konvencije koje treba dostaviti osuđenim licima shodno članu 4 stav 1.

Član 8 - Posledice transfera za državu izricanja kazne

41. Ovaj član obezbeđuje primenu načela *ne bis in idem* u pogledu izvršenja kazne pošto je transfer osuđenog lica sproveden.

42. Kako bi se izbeglo da osuđeno lice više nego jednom služi kaznu za ista krivična dela ili propuste, član 8 obezbeđuje da se izvršenje u državi izricanja kazne obustavi u trenutku kada vlasti države izdržavanja kazne preuzmu osuđeno lice (stav 1), kao i da se u državi izricanja kazne kazna više ne može izdržavati onda kada država u kojoj se kazna izdržava smatra da je ona okončana (stav 2).

Član 9 - Posledice transfera za državu izdržavanja kazne

43. Ovaj član odnosi se na izvršenje kazne u državi izdržavanja kazne. Njime su propisana opšta načela kojima se izdržavanje kazne rukovodi; članovima 10 i 11 uređeni su detalji u vezi sa različitim postupcima izvršenja, odnosno izdržavanja kazne.

44. Shodno stavu 1, država izdržavanja kazne može odabrati jedan od dva načina za izdržavanje kazne: ona može ili nastaviti izdržavanje kazne odmah, ili na osnovu sudske ili administrativne odluke (član 10), ili može preobratiti kaznu, putem sudskog ili administrativnog postupka, u odluku kojom se sankcija izrečena u državi izricanja kazne zamenjuje sankcijom koju za to delo predviđa njeno zakonodavstvo (zakonodavstvo države izdržavanja kazne - prim.prev.) (član 11).

Mora se, međutim, napomenuti da u skladu sa članom 3 stav 3 visoke strane ugovornice imaju mogućnost da u smislu opšteg pravila isključe primenu jednog od tih dvaju postupaka.

45. Ukoliko se to od nje zahteva, država izdržavanja kazne mora da obavesti državu izricanja kazne o tome koji od tih dvaju postupaka namerava da sledi (stav 2). Ova obaveza je nametnuta državi izdržavanja kazne tako što takve informacije mogu biti od uticaja na odluku države izricanja kazne o tome da li će pristati ili neće pristati na traženi transfer.

46. Osnovna razlika između postupka "nastavljanja izdržavanja kazne" prema članu 10 i postupka "izmene kazne" shodno članu 11 - to je ono što se obično naziva "egzekvatura" - jeste to što, u prvom slučaju, država izdržavanja kazne nastavlja da izvršava sankciju izrečenu u državi izricanja presude (verovatno prilagođenu shodno članu 10 stav 2), dok se, u drugom slučaju, izrečena sankcija pretvara u sankciju koju izriče država izdržavanja kazne, što za posledicu ima to da kazna koja se sada izvršava više nije neposredno zasnovana na kazni izrečenoj u državu izricanja kazne.

47. I u jednom i u drugom slučaju, izvršenje se obavlja shodno pravu države izdržavanja kazne (stav 3). Ovo pominjanje prava države izdržavanja kazne treba široko tumačiti; to, na primer, obuhvata sva pravila u vezi sa pravom na puštanje na uslovnu slobodu. Da bi ovo bilo sasvim jasno, u stavu 3 navodi se da je samo država izdržavanja kazne merodavna za preduzimanje svih odgovarajućih mera.

48. Stav 4 odnosi se na slučajeve u kojima se nijedan od navedenih dvaju postupaka ne može primeniti u državi izdržavanja kazne zbog toga što se izvršenje odnosi na mere koje su izrečene licu koje je, iz razloga svog mentalnog stanja, proglašeno krivično neodgovornim za počinjeno krivično delo. Ova odredba omogućuje državi izdržavanja kazne da, ako je spremna da na sebe preuzme takvo lice radi daljeg postupka, u izjavi upućenoj generalnom sekretaru Saveta Evrope naznači postupak koji će u takvim slučajevima slediti.

Član 10 - Dalje izdržavanje kazne

49. Kada se država izdržavanja kazne opredeli za postupak "daljeg izdržavanja kazne", u obavezi je da poštuje pravnu prirodu kao i dužinu trajanja kazne koju je odredila država izricanja kazne (stav 1): prvi uslov ("pravna priroda") odnosi se na vrstu izrečene kazne, tamo gde pravni propisi države izricanja kazne pružaju mogućnost raznovrsnih kazni koje obuhvataju lišenje slobode, kao što je zatvor (robija) s prisilnim radom, kazna zatvora ili pritvor. Drugi uslov ("dužina sankcije") znači da kazna koja će biti izdržana u državi izdržavanja kazne i koja podleže svakoj potonjoj odluci te države o, na primer, uslovnom puštanju na slobodu ili amnestiji, odgovara dužini trajanja izvorno izrečene kazne, uzimajući u obzir vreme koje je to lice već provelo u zatvoru i svaku odluku o amnestiji ili ublažavanju izrečenu u državi izricanja kazne, do dana transfera.

50. Ako ove dve države imaju različite kaznene sisteme kada je reč o podeli (kategorizaciji) kazni ili o minimalnoj i maksimalnoj dužini kazne, možda će biti potrebno da država izdržavanja kazne prilagodi sankciju kazni ili meri koju propisuje njeno vlastito zakonodavstvo za slično krivično delo. Stav 2 dozvoljava takvo prilagođavanje u izvesnim granicama: prilagođena kazna ili mera mora, maksimalno koliko je moguće, da odgovara onoj koja je izrečena kaznom koja treba da se izdrži; ona ne može učiniti tu kaznu strožom, po sadržini ili trajanju, od sankcije koja je izrečena u državi izricanja; takođe, ona ne sme da pređe maksimum koji predviđa zakon države izdržavanja kazne. Drugačije rečeno, država izdržavanja kazne može prilagoditi sankciju najbližem ekvivalentu koji ima u sopstvenom pravnom sistemu, pod uslovom da to ne proizvede strožu kaznu ili duži period lišenja slobode. Za razliku od postupka izmene kazne iz člana 11, u skladu sa kojim država izdržavanja kazne *zamenjuje* sankciju izrečenu u državi izricanja novom sankcijom, postupak predviđen u članu 10 stav 2 omogućuje državi izdržavanja samo da *prilagodi* sankciju ekvivalentnoj sankciji koju propisuje njeno zakonodavstvo, kako bi kazna

mogla da se izvrši. Država izdržavanja kazne na taj način nastavlja da izvršava kaznu izrečenu u državi izricanja, ali to čini u skladu sa zahtevima koje postavlja njen vlastiti kaznenopravni sistem.

Član 11 - Izmena kazne

51. Član 11 odnosi se na izmenu kazne koju treba izvršiti, što znači na pravni ili upravni postupak na osnovu koga sankcija propisana zakonodavstvom države izdržavanja kazne zamenjuje sankciju izrečenu u državi izricanja kazne, postupak koji se obično naziva "egzekvatura". Ovu odredbu treba čitati u vezi sa članom 9 stav 1 tačka *b*. Ona je od suštinskog značaja za neometano i efikasno funkcionisanje Konvencije u slučajevima gde se, kada je reč o klasifikaciji kazni ili dužini zatvorske kazne primenjive za slično krivično delo, kazneni sistem države izdržavanja kazne razlikuje od kaznenog sistema države izricanja kazne.

52. Ovim članom ne uređuje se postupak koji treba slediti. Shodno stavu 1, izmena kazne odvija se u skladu sa zakonodavstvom države izdržavanja kazne.

53. Međutim, kada je reč o razmerama izmene i o kriterijumima koji se u tome primenjuju, stav 1 propisuje četiri uslova koja nadležni organ države izdržavanja kazne mora da poštuje.

54. Prvo, nadležni organ je dužan da se upravlja prema utvrđenim činjenicama u meri u kojoj su one - izričito ili implicitno - sadržane u presudi koju donosi država izricanja presude (*a*). Prema tome, taj nadležni organ nema slobodu da na drugačiji način vrednuje činjenice na kojima je presuda zasnovana; to važi za "objektivne" činjenice u vezi sa izvršenjem dela i posledicama tog izvršenja, kao i za "subjektivne" činjenice koje se, na primer, tiču umišljaja i namere osuđenog lica. Razlog zbog koga je postavljen ovaj uslov jeste to što zamena sankcije sankcijom drugačije pravne prirode ili drugačije dužine ne ukazuje ni na kakvo modifikovanje presude; to služi samo da se dobije izvršna presuda u državi izdržavanja kazne.

55. Drugo, sankcija koja podrazumeva lišenje slobode ne može se preobraziti u materijalnu (novčanu) sankciju (*b*). Ova odredba odražava činjenicu da se Konvencija primenjuje samo na transfer osuđenih lica, a "kazna" je definisana u članu 1 kao kazna ili mera lišavanja slobode. To međutim ne sprečava konverziju u nezatvorsku kaznu koja nije materijalna (novčana).

56. Treće, svaki period koji je osuđeno lice već provelo lišeno slobode mora biti oduzet od kazne, onda kada je druguom kaznom zamenjuje država izdržavanja kazne (*c*). Ova odredba primenjuje se na svaki deo kazne koji je već odslužen u državi izricanja kazne kao i na svako vreme provedeno u pritvoru pre suđenja i izricanja kazne, ili na svako vreme provedeno u pritvoru tokom tranzita.

57. Četvrto, krivični položaj osuđenog lica ne sme biti otežan (*d*). Ova zabrana ne odnosi se samo na dužinu trajanja kazne, koja ne sme biti veća od one izrečene u državi izricanja kazne, već se odnosi i na vrstu sankcije koja treba da se izvrši: ona ne sme biti stroža od one izrečene u državi izricanja kazne. Ako, na primer, shodno zakonodavstvu države izdržavanja kazne, sama kazna nosi teži oblik lišenja slobode od one koja je izrečena presudom (na primer, robija ili prisilni rad umesto zatvorske kazne), država izdržavanja kazne nije u mogućnosti da nametne taj stroži vid sankcije. Pored toga, stav 1 tačka *d* propisuje, kada je reč o dužini trajanja kazne koju treba izdržati, da organ koji vrši izmenu te kazne nije u obavezi da poštuje minimalnu sankciju koju predviđa zakonodavstvo države izdržavanja za isto krivično delo, to jest, taj organ ima pravo da ne poštuje tu minimalnu sankciju što znači da on može izvršiti sankciju izrečenu u državi izricanja kazne čak i onda kada je ona manja od minimuma propisanog njegovim zakonodavstvom.

58. Budući da postupak izmene kazne može potrajati neko vreme, stav 2 nalaže državi izdržavanja kazne da, ako se taj postupak odvija pošto je transfer osuđenog lica već sproveden,

to lice drži u pritvoru ili da preduzme neke druge mere kako bi se obezbedilo njegovo prisustvo u državi izdržavanja kazne, sve do isteka tog postupka.

Član 12 - Pomilovanje, amnestija, ublažavanje (kazne)

59. Dok član 9 stav 3 propisuje da je država izdržavanja kazne isključivo odgovorna za izdržavanje kazne, uključujući tu sve odluke koje se na tu kaznu odnose (na primer, odluka o suspenziji kazne), pomilovanje, amnestija ili ublažavanje kazne mogu biti izrečeni ili u državi izricanja kazne ili u državi izdržavanja kazne, u skladu sa njenim ustavom ili drugom zakonskom regulativom.

Član 13 - Revizija presude

60. Ovaj član propisuje da samo država izricanja kazne ima pravo da donosi odluke o predstavkama za reviziju presude. Isključiva nadležnost države izricanja kazne da revidira presudu opravdana je činjenicom da, tehnički uzev, postupak revizije nije deo izvršenja, tako da se tu ne primenjuje član 9 stav 3. Cilj predstavke kojom se traži revizija presude jeste da se ispoštuje preispitivanje konačne presude u svetlosti bilo kakvih novih elemenata činjenica. Budući da je država izricanja presude jedina nadležna da preispita činjenične dokaze, iz toga nužno sledi da jedino ta država ima nadležnost da razmotri takvu predstavku, posebno zbog toga što je ona u boljoj poziciji da pribavi nove dokaze o predmetnom pitanju.

61. Izraz "revizija" u smislu člana 13 odnosi se i na postupke koji u nekim državama mogu rezultirati novim razmatranjem pravnih aspekata predmeta, pošto presuda postane pravosnažna.

62. Nadležnost države izricanja presude da donese odluku o bilo kojoj predstavi kojom se zahteva revizija ne treba tumačiti kao oslobađanje države izdržavanja kazne od dužnosti da omogući osuđenom licu da traži reviziju presude. U suštini, obe države moraju preduzeti sve primerene korake kako bi zajamčile delotvorno ostvarivanje prava osuđenog lica na podnošenje zahteva za reviziju (presude).

Član 14 - Prestanak izdržavanja (kazne)

63. Član 14 odnosi se na prestanak izdržavanja kazne u državi izdržavanja u slučajevima kada kazna prestaje da bude izvršna usled neke odluke ili mere koju je donela država izricanja kazne (na primer, odluke iz članova 12 i 13). U takvim slučajevima, država izdržavanja kazne mora prekinuti izdržavanje kazne čim je država izricanja kazne obavesti o nekoj takvoj odluci ili meri.

Član 15 - Obaveštenja koja se tiču izdržavanja (kazne)

64. Ovaj član propisuje da je država izdržavanja kazne dužna da obavesti državu izricanja kazne o svemu što se tiče izdržavanja kazne: (a) kada smatra da je izdržavanje kazne isteklo (na primer, kazna je već izdržana, ublažena, lice pušteno na uslovnu slobodu, pomilovano, kazna skraćena, ublažena); (b) ako je osuđeno lice pobešlo pre isteka kazne; i (c) kad god država izricanja zatraži od nje specijalni izveštaj.

65. Treba naglasiti da informacije koje je država dužna da dostavi shodno članu 15 (a) mogu biti dostavljene ili za svaki slučaj ponaosob, ili u vidu periodičnih - na primer, godišnjih - izveštaja koji, za dati period, obuhvataju sve slučajeve u kojima je kazna izdržana do kraja, to jest, u kojima je isteklo izdržavanje kazne.

Član 16 - Tranzit

66. Ovaj član je formulisan u skladu sa članom 21 Evropske konvencije o ekstradiciji i članom 13 Evropske konvencije o međunarodnom važenju krivičnih presuda. Njime se određuju pravila kojima se rukovodi tranzit lica koja prelaze iz države izricanja kazne u državu izdržavanja kazne preko teritorije neke druge visoke strane ugovornice.

67. Stav 1 nalaže obavezu visokih strana ugovornica da odobre zahteve za tranzit, u skladu sa svojim nacionalnim zakonodavstvom, ali za tu obavezu postoji i dvostruki uslov: zahtev za tranzit mora podneti druga visoka strana ugovornica, i ta država mora postići dogovor sa drugom visokom stranom ugovornicom ili sa trećom državom u pogledu transfera osuđenog lica. Potonji uslov znači da obaveza odobravanja zahteva za tranzit stupa na snagu tek onda kada su se države izricanja kazne i države izdržavanja kazne dogovorile o transferu osuđenog lica.

68. Treba naglasiti da obaveza o odobravanju zahteva za tranzit važi samo onda kada taj zahtev podnosi neka visoka strana ugovornica. Ako zahtev podnosi treća država, onda se primenjuje stav 4. Taj stav sadrži mogućnost, a ne obavezu: zahtev za tranzit *može* biti odobren ako je treća zemlja koja taj zahtev podnosi postigla dogovor sa drugom visokom stranom ugovornicom u vezi sa transferom osuđenog lica.

69. Stav 1 ne isključuje mogućnost tranzita državljanina tranzitne države, ali stav 2 (a) ovlašćuje svaku visoku stranu ugovornicu da odbije tranzit ako je lice o kome je reč jedan od njenih državljana. To takođe važi onda kada tranzit treba da bude izvršen vazduhoplovom i kada je država o kojoj je reč dala izjavu shodno stavu 7.

Stavom 2 (b) svaka visoka strana ugovornica ovlašćuje se da odbije zahtev za tranzit ako krivično delo zbog koga je kazna izrečena po njenom zakonodavstvu ne predstavlja krivično delo.

70. Što se tiče kanala komunikacije za zahteve za tranzit i odgovore na te zahteve, stav 3 omogućuje primenu člana 5, stavova 2 i 3: u načelu, zahtevi i odgovori na te zahteve moraju biti predati preko ministarstava pravde dveju država, ali visoke strane ugovornice mogu da daju izjave o tome da će koristiti druge veze.

71. Stav 5 propisuje da država od koje je zatražen tranzit može da zadrži osuđeno lice u pritvoru samo onoliko vremena koliko je potrebno da se obavi tranzit preko njene teritorije.

72. Stav 6 odnosi se na imunitet osuđenog lica od hapšenja i krivičnog gonjenja u državi tranzita. Tim stavom je propisano da se od države kojoj je upućen zahtev za odobrenje tranzita takođe može zatražiti da pruži garantije u tom smislu da će osuđeno lice uživati imunitet u odnosu na svako krivično delo počinjeno ili kaznu izrečenu pre njegovog odlaska sa teritorije države izricanja kazne, sa izuzetkom pritvora koji mu država tranzita može uvesti primenjujući stav 5. Država tranzita nije, međutim, u obavezi da pruži takve garantije.

73. Stav 7 odnosi se na tranzit vazdušnim putem, onda kada nije predviđeno sletanje na teritoriju države tranzita. U takvim slučajevima, nije potreban zahtev za tranzit. Nasuprot odredbama člana 21 stav 4 tačka (a) Evropske konvencije o ekstradiciji koje nalažu da država tranzita u takvim slučajevima bude obavestena odnosno notifikovana, stav 6 člana 16 prepušta svakoj visokoj strani ugovornici da sama odluči da li želi da zatraži takvu notifikaciju i da o toj svojoj odluci da odgovarajuću izjavu.

Član 17. Jezici i troškovi

74. Ovaj član se odnosi na pitanja jezika (stavovi 1 do 3), overe (stav 4) i troškova (stav 5).

75. Kada je reč o jezicima koji će biti korišćeni u svrhu primene ove Konvencije, član 17 pravi razliku između razmene informacija između dveju zainteresovanih država shodno članu 4, stavovi 2 do 4, koja mora biti vođena na jeziku države primaoca ili na jednom od zvaničnih

jezika Saveta Evrope (stav 1) i zahteva za transfer i drugog dokaznog materijala za koji se navodi da nije potreban prevod (stav 2), sem ukoliko država o kojoj je reč nije dala izjavu o tome da traži da zahtevi za transfer i dokazni materijal budu praćeni prevodom na njen jezik (stav 3).

76. Stav 4 propisuje da, sa izuzetkom primerka presude kojom je kazna izrečena - a koja se pominje u članu 6 stav 2 tačka a - ostala dokumenta koja se šalju u skladu sa primenom ove konvencije ne moraju biti overena.

77. Što se tiče troškova, stav 5 propisuje da troškove snosi država izdržavanja kazne, sa izuzetkom onih troškova koji su isključivo nastali na teritoriji države izricanja kazne. Time što sprečava visoke strane ugovornice da jedna od druge traže naknadu za sve troškove nastale tokom postupka transfera, ova odredba ima za cilj da olakša praktičnu primenu Konvencije.

Država izdržavanja kazne, međutim, nije onemogućena da traži naknadu svih troškova ili delova troškova tranzita od osuđenog lica.

Članovi od 18 do 25 - Prelazne i završne odredbe

78. Sa izuzetkom članova 18 i 19, odredbe sadržane u članovima od 18 do 25 u najvećem delu su zasnovane na "obrascu prelaznih i završnih odredaba konvencija i sporazuma koji su zaključeni u okviru Saveta Evrope"; taj obrazac je usvojio Komitet ministara Saveta Evrope na 315. sastanku zamenika ministara u februaru 1980. godine. S tih razloga, većina ovih članova ne zahteva neki poseban komentar, ali sledećih nekoliko tačaka koje se odnose na članove 18, 19, 21, 22 i 23 zahtevaju izvesno objašnjenje.

79. Članovi 18 i 19 formulisani su na osnovu predsedana ustanovljenog članovima 19 i 20 Konvencije o očuvanju divljeg biljnog i životinjskog sveta i prirodnih staništa Evrope od 19. septembra 1979. godine, koja dozvoljava da, pre no što Konvencija stupi na snagu, taj dokument potpišu ne samo države-članice Saveta Evrope, već i zemlje koje nisu članice a učestvovala su u izradi teksta Konvencije. Cilj je tih odredaba da se omogući da najveći mogući broj zainteresovanih zemalja, koje ne moraju nužno biti članice Saveta Evrope, postanu što je pre moguće visoke strane ugovornice tog instrumenta. Budući da slični razlozi važe i u slučaju Konvencije o transferu osuđenih lica, član 18 obezbeđuje da ona bude otvorena za potpisivanje zemalja-članica Saveta Evrope kao i zemalja koje nisu članice a učestvovala su u izradi teksta. Ta odredba je imala za cilj da bude primenjena na dve zemlje koje nisu članice - Kanadu i Sjedinjene Američke Države - koje su bile zastupljene u Specijalnom komitetu u statusu posmatrača i aktivno su bile uključene u izradu teksta Konvencije. One mogu potpisati Konvenciju, baš kao i članice Saveta Evrope, pre no što ona stupi na snagu. Shodno članu 18 stav 2, Konvencija stupa na snagu kada tri države-članice Saveta Evrope izraze saglasnost na to da pristupe Konvenciji i obavežu se njome. Zemlje koje nisu članice a ne spadaju u zemlje pomenute u članu 18 stav 1 mogu, na osnovu člana 19, dobiti poziv od Komiteta ministara da pristupe Konvenciji, ali tek pošto ona bude stupila na snagu i posle konsultacija sa visokim stranama ugovornicama.

80. Član 21 obezbeđuje punu vremensku primenu Konvencije. On omogućuje visokim stranama ugovornicama da koriste mehanizme transfera u vezi sa izvršenjem svih kazni koje spadaju u domen primene Konvencije i koje treba da budu izvršene posle njenog stupanja na snagu, bez obzira na to da li su te kazne koje treba da budu izvršene bile izrečene pre ili posle tog datuma.

81. Član 22 ima za cilj da obezbedi neometano istovremeno postojanje ove Konvencije i drugih ugovora - multilateralnih ili bilateralnih - koji omogućuju transfer uhapšenih lica.

Stav 1 odnosi se na ugovore o ekstradiciji i druge ugovore koji omogućuju transfer uhapšenih lica radi suočavanja ili svedočenja. Stav 2 obezbeđuje kontinuiranu primenu sporazuma, ugovora ili odnosa koji se tiču transfera osuđenih lica, uključujući tu i jednoobrazno zakonodavstvo

kakvo, na primer, postoji u okviru saradnje nordijskih zemalja. Stav 3 tiče se dopunskih sporazuma zaključenih primenom člana 64 stav 2 Evropske konvencije o međunarodnom važenju krivičnih presuda. Stav 4 primenjuje se u onim slučajevima kada zahtev za transfer spada u delokrug primene i ove Konvencije i Evropske konvencije o međunarodnom važenju krivičnih presuda ili bilo kog drugog instrumenta o transferu osuđenih lica. U takvom slučaju, država molilja mora, prilikom podnošenja zahteva, precizno da navede na osnovu kog instrumenta formuliše svoj zahtev. To je obavezujuće za zamoljenu državu.

82. Član 23 na osnovu koga Evropski komitet za krivične probleme Saveta Evrope postaje čuvar zadužen za primenu ove Konvencije proističe iz predsedana uspostavljenih na osnovu drugih evropskih konvencija u krivičnoj oblasti, konkretno iz člana 28 Evropske konvencije o kažnjavanju saobraćajnih prekršaja, iz člana 65 Evropske konvencije o međunarodnom važenju krivičnih presuda, iz člana 44 Evropske konvencije o transferu postupaka u krivičnim stvarima, iz člana 7 Dodatnog protokola uz Evropsku konvenciju o ekstradiciji, iz člana 10 Drugog dodatnog protokola uz Evropsku konvenciju o ekstradiciji, iz člana 10 Dodatnog protokola uz Evropsku konvenciju o uzajamnoj pomoći u krivičnim stvarima i iz člana 9 Evropske konvencije o suzbijanju terorizma. Zahtev za praćenje i izveštavanje propisan u članu 23 ima za cilj da Evropski komitet za krivične probleme bude stalno obaveštavan o eventualnim teškoćama u tumačenju i primeni ove Konvencije kako bi mogao doprineti postizanju sporazumnih rešenja i predlagati izmene i dopune konvencije za koje se možda pokaže da su neophodne.